

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ י"ד - חֲלָק י"ח

קוֹנְטֵרְס 408

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

עזרי מעגם השם עושה שמים וארץ

ספר

אורות הזהר

גבו י"ב ספרים נבחרים:

- א. ספר "תשובת הרשב"י"
- ב. ספר "נפלאות הזהר"
- ג. ספר "תהלות הזהר"
- ד. ספר "נאילת הרשב"י"
- ה. ספר "במהיצת הרשב"י"
- ו. ספר "מופעלות הזהר"
- ז. ספר "אור הרשב"י"
- ח. ספר "הזהר והערב רב"
- ט. ספר "זכותא דרשב"י"
- י. ספר "גימטריאות הזהר"
- יא. ספר "שער התקונים"
- יב. ספר "שירה וזמרה בר יוחאי"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
אלול שנת תש"ע לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מפתח לוח לימוד חודשי

קצח.....טז לחודש	יט.....א לחודש
רי.....יז לחודש	לא.....ב לחודש
רכג.....יח לחודש	מג.....ג לחודש
רלה.....יט לחודש	נה.....ד לחודש
רמז.....כ לחודש	סז.....ד לחודש
רסד.....כא לחודש	סח.....ה לחודש
רעו.....כב לחודש	עט.....ו לחודש
רפח.....כג לחודש	צא.....ז לחודש
ש.....כד לחודש	קג.....ח לחודש
שיב.....כה לחודש	קטו.....ט לחודש
שכד.....כו לחודש	קכז.....י לחודש
שלו.....כז לחודש	קלט.....יא לחודש
שמח.....כח לחודש	קנא.....יב לחודש
שס.....כט לחודש	קסב.....יג לחודש
שסט.....ל לחודש	קעד.....יד לחודש
	קפו.....טז לחודש

בא וראה, אותם העומדים שהגוף נשען עליהם, עומדים כאן בסוד המלאכים, משום שהירכים הן שליחים ללכת ממקום למקום, ומסוד זה יוצאים אותם שנקראים מלאכים, שהם שליחים ללכת בשליחות אדונם ממקום למקום.

הללוהו כל צבאי - זהו מקום שיוצאים ממנו כל החלות הקדושים העליונים, סוד אות הברית הקדושה, והוא רשום בכל שאר הרכבות, כמו שאמרנו, שכתוב (ישעיה מז) ה' צבאות שמו, אות הוא בכל שאר החלות והרכבות.

הללוהו שמש וירח - בו עומד הסוד הזה, והוא השמש להאיר, ובו עומדים פוככים עליונים שמאירים, ומזלות, והרי בארנו. אחר כך חזר למעלה לאותו מקום שעומד ביום המרומים, ושם נתקעים הכל, הללוהו שמי השמים. אחר כך הללו את ה' מן הארץ. כנגד אלה אש וברד וגו'. בא וראה, אותם פוככים למטה עומדים במשיכה שנמשכים מסוד העליון, משום שהכל עומד בדיקון עליון, והרי בארנו. ומשום כך כל אותם פוככים ומזלות מרום הרקיע, כלם עומדים להנהיג בו את העולם שלמטה מנו, ומשם מתפשטות דרגות, עד שעומדות הדרגות לאותם פוככים שלמטה, שכלם אין עומדים ברשותם פלום, והרי בארנו, וכלם עומדים ברשות שלמעלה. ועל זה כתוב, (ישעיה מז) יעמדו נא ויושיעך הוברי שמים החזים בפוככים, והכל הוא ברשות ונתבאר.

ויעשו את הפתגת שש וגו' ואת המצנפת שש וגו'. רבי יוסי פתח, (שמות לט) רבי יוסי פתח, (ישעיה ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים וגו'. והיה באחרית הימים, כשיפקד הקדוש ברוך הוא את פת יעקב ויקים אותה מן העפר

הא חזי, אינון קיימין דגופא אשתען עליהו, קיימי הכא ברזא דמלאכין, בגין דירכין אינון שליחן, למיזל מאתר לאתר, ומרזא דא, נפקין אינון דאקרין מלאכין, דאינון שליחן למהך בשליחותא דמאריהון, מאתר לאתר.

הללוהו כל צבאי, דא איהו אתר דנפקי מגיה כל חילין קדישין עלאין, רזא דאת קיימא קדישא, ואיהו רשים בכל שאר רבוון, פדקא אמרן, דכתיב, (ישעיה מז) יי צבאות שמו, אות איהו בכל שאר חילין ורבוון.

הללוהו שמש וירח, ביה קיימא רזא דא, ואיהו שמשא לאנהרא, וביה קיימין פכבייא עלאין דנהרין, ומזלי, והא אוקימנא. לבתר אהדר לעילא, לההוא אתר דקאים ברומא דמרומים, ותמן תקיעו דכלא, הללוהו שמי השמים. לבתר הללו את יי מן הארץ, לקבל אלין אש וברד וגו'.

הא חזי, אינון פככים לתתא, קיימין במשיכו דאתמשכאן מרזא עלאה, בגין דכלא קיימא בדיוקנא עלאה, והא אוקימנא. ובגין כך כל אינון פכבייא ומזלי, מרום רקיעא, פלהו קיימי לאנהגא ביה עלמא דלתתא מגיה, ומתמן אתפשטאן דרגין, עד דקיימין דרגין לאינון פכבייא דלתתא, דכלהו לא קיימי ברשותיהו כלום, והא אוקימנא, וכלהו קיימאן ברשותא דלעילא. ועל דא כתיב, (ישעיה מז) יעמדו נא ויושיעך הוברי שמים החזים בפוככים, וכלא איהו ברשותא ואתמר.

ויעשו את הפתגות שש וגו' ואת המצנפת שש וגו'. רבי יוסי פתח, (ישעיה ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש

המצנפת שש וגו'. רבי יוסי פתח, (שמות לט) רבי יוסי פתח, (ישעיה ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים וגו'. והיה באחרית הימים, כשיפקד הקדוש ברוך הוא את פת יעקב ויקים אותה מן העפר

הַהָרִים וְגו'. וְהָיָה בְאַחֲרֵית הַיָּמִים, כַּד
 יִפְקֹד לָהּ קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְבִרְתָּא דִיעֻקְבָּ,
 וְיֻזְקִים לָהּ מֵעַפְרָא, וְיִתְחַבֵּר שְׁמֵשָׁא
 בְּסִיהָרָא, כְּדִין נִכּוּן יִהְיֶה הָר בֵּית יְיָ, דָּא
 יְרוּשָׁלַם לְעִילָא, דִּתְהָא מִתְתַקְנָא בְּתַקּוּנְהָא
 לְאַתְנַהֲרָא בְּנַהֲרָא דְלְעִילָא, דְכָל נַהֲרָהָא
 לָאו אִיהוּ מִתְתַקְנָא, אֲלֵא בְּנַהֲרָא דְלְעִילָא.
 וּבִהְיוּ זְמַנָּא יִתְנַהֵר עָלָה נַהֲרָא עֲלָאָה, עַל
 חַד שְׁבַעָה מִמָּה דִּהְוֹת מְקַדְמַת דְנָא, כְּמָה
 דְכְּתִיב, (ישעיה ל) וְהָיָה אֹר הַלְבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה
 וְאֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעָתִים וְגו'.

בְּרֵאשׁ הַהָרִים. בְּרֵאשֵׁי הַהָרִים מִיבְעֵי לִיה.
 מָאִי בְרֵאשׁ אֲלֵא נַהֲרָא דָּא דִּיהָ לָהּ
 (דף רל"ב ע"ב) בְּרֵאשׁ הַהָרִים אִיהוּ. וּמָאן אִיהוּ
 רֵאשׁ הַהָרִים. דָּא כְּהֵנָּא רַבָּא. דְּאִיהוּ רֵאשׁ
 הַהָרִים. רִישָׁא דְכֻלָּא סֵטֵר יְמִינָא. וְדָא אִיהוּ
 דִּמְתַקֵּן לְבֵיתָא תְּדִיר, וּמְבַרְךְ לָהּ לְאַנְהָרָא
 אֲנַפְהָא. וְעַל דָּא, יִהְיֶה נִכּוּן.

וּבְמָה יִתְקֵן לָהּ. בְּאִינוּן לְבוּשֵׁין דְּאִינוּן
 כְּגוּוּנָא דְלְעִילָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ.
 וְאִינוּן לְבוּשֵׁין פְּלֵהוּ קְיִימָן בְּרִזָּא דְשִׁית.
 וְהָאִי בֵיתָא כַּד יְהֵא מִתְתַקֵּן בְּהָאִי רֵאשׁ
 הַהָרִים, דְּאִיהוּ כְּהֵנָּא רַבָּא, כְּדִין אֲתַקְשֵׁר
 וְאַסְתַּלֵּק לְעִילָא בְּקִיּוּמָא עֲלָאָה, וְיִתְנַהֵר
 עֲלָמָא מַהֵהוּא נַהֲרֵוּ עֲלָאָה, (כ"ד) וְדָא הוּא
 וּנְשָׂא מְגַבְעוֹת, מִכָּל שְׂאֵר חִילִין וּמְשִׁירִין
 עֲלָאִין, וּכְדִין וּנְהֵרוּ אֲלֵיו כָּל הַגּוֹיִם.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְכַהֲנָא דְלִתְמָא פְּרִישׁ יְדוּי,
 כְּדִין רוּחָא עֲלָאָה אֲנַהֲרֵר, וּנְפִיק, וְכָל
 בּוּצִינִין נַהֲרִין, וּנַהֲרִין אֲתַמְשַׁכָּאן וְאַתְנַהֲרִין
 וְאַתְקַשְׁרִין אֲלִין בְּאֲלִין, עַד דִּיתְנַהֲרֵרוּ אֲנַפְהָא דְכְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל, וְכֻלָּא עַל יְדָא
 דְנַהֲרָא קְדַמָּה דְאִיהוּ כְּהֵנָּא. וְכַד כְּהֵנָּא אֲתַעַר לְתַמָּא, כְּהֵנָּא אֲתַעַר
 לְעִילָא. וּבְעוּבְדִין דְלִתְמָא, אֲתַעַר אֲתַעְרוּתָא דְלְעִילָא.

וְיִתְחַבֵּר הַשֶּׁמֶשׁ בְּלִבְנָה, אֲזַ נִכּוּן
 יִהְיֶה הָר בֵּית ה' - זו יְרוּשָׁלַם
 לְמַעְלָה, שְׁתַּהֲיָה מִתְקַנָּת בְּתַקּוּנְהָא
 לְהֵיוֹת נַהֲרָה כְּאֹר שְׁלַמְעֵלָה, שְׁכַל
 אֹרְהָ אִינוּ מִתְקֵן אֲלֵא כְּאֹר
 שְׁלַמְעֵלָה. וּבְאוּתוּ זְמַן יֵאֹר עֲלֵיהָ
 אֹר עֲלִיּוֹן עַל אֲחָד פִּי שְׁבַעָה מִמָּה
 שְׁתַּהֲיָה מְקַדֵּם לְכֵן, כְּכַתּוּב (שם ט)
 וְהָיָה אֹר הַלְבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה וְאֹר
 הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעָתִים וְגו'.

בְּרֵאשׁ הַהָרִים, בְּרֵאשֵׁי הַהָרִים הָיָה
 צְרִיף לְהֵיוֹת! מַה זֶה בְּרֵאשׁ? אֲלֵא
 הָאֹר הַזֶּה שְׁתַּהֲיָה לָהּ, בְּרֵאשׁ הַהָרִים
 הוּא. וּמִיָּהוּ רֵאשׁ הַהָרִים? זֶה הַכְּתֵן
 הַגְּדוֹל שֶׁהוּא רֵאשׁ הַהָרִים, הָרֵאשׁ
 שֶׁל כָּל צֵד הַיָּמִין. וְזֶהוּ שְׁמַתְקֵן אֶת
 הַבֵּית תְּמִיד וּמְבַרְךְ אוֹתָהּ לְהֵאִיר
 פְּנֵיהָ. וְעַל זֶה, יִהְיֶה נִכּוּן.

וּבְמָה יִתְקֵן אוֹתָהּ? בְּאוֹתָם לְבוּשִׁים
 שֶׁהֵם כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה, כְּמוֹ שְׁבַאֲרֵיהָ.
 וְאוֹתָם לְבוּשִׁים כְּלָם עוֹמְדִים בְּסוּד
 שֶׁל שֵׁשׁ. וְהַבֵּית הַזֶּה, כְּשִׁיִּהְיֶה מִתְקֵן
 בְּרֵאשׁ הַהָרִים הַזֶּה, שֶׁהוּא הַכְּתֵן
 הַגְּדוֹל, אֲזַ נִקְשֵׁר וּמִתְעַלָּה לְמַעְלָה
 בְּקִיּוּם עֲלִיּוֹן, וְיֵאֹר הָעוֹלָם מֵאוּתוֹ
 הָאֹר הָעֲלִיּוֹן. (א"ו) וְזֶהוּ וּנְשָׂא
 מְגַבְעוֹת, מִכָּל שְׂאֵר הַחִלּוֹת
 וְהַמְחַנּוֹת הָעֲלִיּוֹנִים. וְאֲזַ, וּנְהֵרוּ אֲלֵיו
 כָּל הַגּוֹיִם.

כָּא וְרָאָה, בְּשַׁעָה שֶׁהִכְתֵּן שְׁלַמְטָה
 פּוֹרֵשׁ יְדִיו, אֲזַ רִיחַ עֲלִיּוֹנָה מֵאִירָה
 וְיֹצֵאתָ, וְכָל הַמְּאוּרוֹת מֵאִירִים,
 וְהַמְּאוּרוֹת נִמְשָׁכִים וְנֵאֹרִים וְנִקְשָׁרִים
 אֵלָה בְּאֵלָה, עַד שִׁנְאִירוּ אֶת פְּנֵיהָ שֶׁל
 כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל, וְהַכָּל עַל יְדֵי הָאֹר
 הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא הַכְּתֵן. וּכְשֶׁהִכְתֵּן
 מִתְעוֹרֵר לְמַטָּה, כִּהֵן מִתְעוֹרֵר
 לְמַעְלָה. וּבְכַמְעָשִׁים שְׁלַמְטָה
 מִתְעוֹרֵרֵת הַהִתְעוֹרֵרוֹת שְׁלַמְעֵלָה.

וְכַד כְּהֵנָּא אֲתַעַר לְתַמָּא, כְּהֵנָּא אֲתַעַר
 לְעִילָא. וּבְעוּבְדִין דְלִתְמָא, אֲתַעַר אֲתַעְרוּתָא דְלְעִילָא.

וְעַל דָּא נְכוּן יְהִיֶה הַר בֵּית יי' בְּרֹאשׁ הַהָרִים
וְגו', וְנִהְרֹו אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם. בְּגִין
דְּהִשְׁתָּא, כָּל שְׂאֵר עַמִּין, אִית לֹון מְמַנָּן
בְּרַקִיעָא עֲלֵיהֶו. וּבְהִהוּא זְמַנָּא, יַבְעֵר לֹון,
וַיִּפֹּל לֹון קִדְשָׁא בְרִיף הוּא מְשׁוּלְטָנְיָהוּן,
דְּכְתִיב, (ישעיה כד) יִפְקֹוד יי' עַל צְבָא הַמְרוֹם
בְּמְרוֹם, וְכִיּוֹן דְּכֻלְהֹו יִתְעַבְרוּן מְשׁוּלְטָנְיָהוּן,
כְּדִין קִדְשָׁא בְרִיף הוּא יִתְתַקַּף בְּלַחֲדִיָּה, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר (ישעיה ב) וְנִשְׁגָּב יי' לְבַדּוֹ בְּיוֹם הַהוּא,
וְכִדִין וְנִהְרֹו אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם. וְהָדָא הוּא
דְּכְתִיב, וְהִלְכּוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לְכוּ וְנַעֲלֶה
אֶל הַר יי' אֶל בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וְגו'.

וְכִבְיָא אִיהוּ, בְּשַׁעֲתָא דְּכַהֲנָא, דְּאִיהוּ רֹאשׁ
הַהָרִים וְנִהְיֹו לֵה, וְכֻלָּא אִיהוּ בְּרֹזָא
דְּשֵׁשׁ, שִׁית אֵינוֹן בְּכָל סְטָרִין דִּינִהְיֹו לֵה, דְּהָא
כְּרֹזָא דְּשִׁית וְנִהְיֹו לֵה.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הוּוּ אֶזְלִי
בְּאוּרְחָא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, עֵידָן אִיהוּ
לְמַתָּה בְּשִׁכְיִנְתָּא, בְּגִין דְּשִׁכְיִנְתָּא לָא תִשְׂרִי
עַלְן, אֶלָּא מַגּוּ מְלִי דְּאוּרִיִּיתָא. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, מָאן דְּאִיהוּ רִישָׁא, לִיִּפְתַּח בְּרִישָׁא.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קיט) צָעִיר אֲנֹכִי
וְנִבְזָה פְּקוּדִיף לֹא שְׁכַחְתִּי. צָעִיר אֲנֹכִי
וְנִבְזָה, דְּוֹד מְלָפָא, לְזַמְנִין אִיהוּ קָא מְשַׁבַּח
גְּרַמְיָה, דְּכְתִיב, (תהלים יח) וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְמַשְׁיַחוֹ
לְדוֹד וְלִזְרַעוֹ עַד עוֹלָם. וְכְתִיב, (שמואל ב כג) נָאִם
דְּוֹד בֶּן יִשָּׁי וְנָאִם הַגִּבֹּר הוֹקֵם עַל מְשִׁיחַ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב. וְלְזַמְנִין עֲבַד גְּרַמְיָה מִסְּפָנָא, דְּכְתִיב,
(תהלים פו) כִּי עָנִי וְאֶבְיוֹן אָנִי. וְכְתִיב צָעִיר אֲנֹכִי
וְנִבְזָה. וְאִיהוּ אָמַר (תהלים קיח) אֶבֶן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים
הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.

אֶלָּא, בְּזַמְנָא דְּהוּה סְלִיק בְּדַרְגָּא דְּשְׁלָמָא,
וְאִסְתַּלַּק בְּדִינָא דְּקִשׁוּט, וְהוּה שְׁלִיט

וְעַל זֶה, נְכוּן יְהִיֶה הַר בֵּית ה' בְּרֹאשׁ הַהָרִים וְגו', וְנִהְרֹו אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם. מְשׁוֹם שְׁעַכְשׁוֹ, כָּל שְׂאֵר הָעַמִּים יֵשׁ לָהֶם מְמַנִּים בְּרַקִיעַ עֲלֵיהֶם, וּבְאֹתוֹ זְמַן יַבְעֵר אוֹתָם וַיִּפֹּל אוֹתָם הַקִּדְוֹשׁ בְּרִיף הוּא מְשׁוּלְטָנִים, שְׁכַתוּב (ישעיה כד) יִפְקֹוד ה' עַל צְבָא הַמְרוֹם בְּמְרוֹם. וְכִיּוֹן שְׁכֻלָם יַעֲבְרוּ מְשׁוּלְטָנִים, אִזְ הַקִּדְוֹשׁ בְּרִיף הוּא יִתְחַזֵּק לְבַדּוֹ, כְּמֹו שְׁנַאֲמַר (שם ב) וְנִשְׁגָּב ה' לְבַדּוֹ בְּיוֹם הַהוּא. וְאִזְ, וְנִהְרֹו אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם. וְזֶהוּ שְׁכַתוּב וְהִלְכּוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לְכוּ וְנַעֲלֶה אֶל הַר ה' אֶל בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וְגו'.

וְכִבְיָא הוּא בְּשַׁעֲה שְׁהַכְהֹו, שְׁהוּא רֹאשׁ הַהָרִים, יְאִיר לֵה, וְהַכֵּל הוּא כְּסוּד שֵׁשׁ שֵׁשׁ, שֵׁשׁ הֵם בְּכָל הַצְּדִידִים שְׁיְאִיר לֵה, שְׁהָרִי כְּסוּד שֵׁשׁ שֵׁשׁ יְאִיר לֵה.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הָיוּ הוֹלְכִים בְּדַרְגָּא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, זְמַן הוּא לְלַכְתַּ עִם הַשְׁכִּינָה, מְשׁוֹם שְׁשִׁכְיָנָה לֹא תִשְׂרֶה עֲלֵינוּ אֶלָּא מֵתוּף דְּכַרִּי תוֹרָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִי שְׁהוּא הָרֹאשׁ, יִפְתַּח בְּרֹאשׁ.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קיט) צָעִיר אֲנֹכִי וְנִבְזָה פְּקוּדִיף לֹא שְׁכַחְתִּי. צָעִיר אֲנֹכִי וְנִבְזָה - דְּוֹד מְלָפָא לְפַעְמִים מְשַׁבַּח אֶת עַצְמוֹ, שְׁכַתוּב (שם יח) וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְמַשְׁיַחוֹ לְדוֹד וְלִזְרַעוֹ עַד עוֹלָם. וְכְתוּב (שמואל ב-כג) נָאִם דְּוֹד בֶּן יִשָּׁי וְנָאִם הַגִּבֹּר הוֹקֵם עַל מְשִׁיחַ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב. וְלְפַעְמִים עוֹשֶׂה אֶת עַצְמוֹ עָנִי, שְׁכַתוּב (תהלים פו) כִּי עָנִי וְאֶבְיוֹן אָנִי. וְכְתוּב צָעִיר אֲנֹכִי וְנִבְזָה. וְהוּא אָמַר, (שם קיח) אֶבֶן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. אֶלָּא, בְּזַמְן שְׁהִיָּה עוֹלָה בְּדַרְגַּת הַשְּׁלוֹם וְהַתְּעַלָּה בְּדִין שֵׁל אָמַת וְהִיָּה שׁוֹלֵט עַל שׁוֹנְאִיו, הִיָּה מְשַׁבַּח אֶת עַצְמוֹ. וְכַזְמַן שְׂרָאָה

את עצמו בצרה ושונאיו דוחקים אותו, אז הנמיך את עצמו, והיה קורא לעצמו עני, קטן לכלם. מה הטעם? משום שלפעמים היה שולט, ולפעמים היה בצרה של שונאיו.

ועם כל זה, הוא שלט עליהם תמיד ולא יכלו לו. ודוד המלך תמיד היה משפיל עצמו לקדוש-ברוך-הוא, שכל מי שמנמיך עצמו לפני הקדוש ברוך הוא, הוא מזקיף אותו על הכל, ומשום כך התרצה בו הקדוש ברוך הוא בעולם הזה ובעולם הבא. בעולם הזה - שכתוב (ישעיה לז) וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי. ובעולם הבא - שכתוב (דושע ג) ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים. דוד הוא היה מלך בעולם הזה, ודוד יהיה מלך לעתיד לבא. ועל זה אמר, אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

בא וראה, בשעה שהשמש מחזיר פניו ולא מאיר ללבנה, מעבר אורה (ללבנה) ולא מאירה, ואז היא בעני בכל הצדדים, ונתקדרת ואין לה אור כלל. וכשהשמש חוזר נגדה ומאיר לה, אז פניה מאירות, והיא מתקשטת אליו פנקבה שמתקשטת אל הנזר, ואז היא שולטת בשלטון העולם.

ועל זה דוד היה מעטר עצמו באותו גון ממש. לפעמים הוא עני, ולפעמים הוא בעשר ובעשירות הכל, ומשום כך היה אומר צעיר אנכי ונבזה. ועם כל זה - פקודיך לא שכחתי. כמו כן יש לאדם להיות נבזה בעיניו, (ונבזה. ומה אם דוד המלך קר, כל שכן אדם אחר

על שנאו, הוה קא משבח גרמיה. ובזמנא דחמא גרמיה בעאקו, ושנאו קא דחקין ליה, פדין מאיך גרמיה, והוה קרי גרמיה מספנא, זעירא לכלא. מאי טעמא. בגין, דהא לזמנין הוה שליט, ולזמנין הוה בעאקו דשנאו.

ועם כל דא איהו שליט עליהו תדיר, ולא יכילו ליה. ודוד מלכא, תדיר איהו הוה שפיל גרמיה לגבי קדשא בריך הוא, דכל מאן דמאיך גרמיה קמי קדשא בריך הוא, איהו זקיף ליה על פלא. ובגין כך, אתרעי ביה קדשא בריך הוא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. בעלמא דין, דכתיב, (ישעיה לו) וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי. ובעלמא דאתי, דכתיב, (דושע ג) ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים. דוד איהו הוה מלכא בהאי עלמא, ודוד יהא מלכא לזמנא דאתי. ועל דא אמר, אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

הא חזי, בשעתא דשמשא מהדר אנפוי, ולא נהיר לסיהרא, אתעבר נהורקא (לסיהרא) ולא נהיר, פדין איהי במספנותא בכל סטרין, ואתקדרת, ולית לה נהורא כלל. וכד שמשא אהדר לקבלה, ואנהיר לה, פדין אתנהירת אנפיה, ואתקשטת לגביה, פנוקבא דאתקשטת לגבי דכורא, וכדין איהי שלטא (דף רל"ג ע"א) בשולטנו בעלמא.

ועל דא, דוד הוה מעטר גרמיה, בההוא גוונא ממש. לזמנין איהו מספנא, ולזמנין איהו בעותרא בעתירו דכלא, ובגין כך הוה אמר, צעיר אנכי ונבזה. ועם כל דא, פקודיך לא שכחתי. פגוונא דא, אית ליה לבר נש למהוי

נבזה בעיניו, (ס"א ונבזה ומה אי דוד מלכא כך כל שכן בר נש אחרא דאית ליה) לאשפלא גרמה

שִׁישׁ לוֹ) לְהַשְׁפִּיל אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל, לְהִיטוֹתוֹ כְּלִי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְרַצֵּה בוֹ, וְהָרִי פִרְשֵׁיהָ, שְׁכַתוֹב (ישעיה נב) וְאֵת דָּבָא וְשִׁפְל רִוּחַ. עֲכָשׁוּ אֲנִי אֶפְתַּח בְּרֹאשׁ. פִּתַּח וְאָמַר, (יחזקאל מ) וַיָּבִיֵא אוֹתִי שָׁמָּה וְהִנֵּה אִישׁ מִרְאֵהוּ כְּמִרְאֵה נְחֹשֶׁת וּפְתִיל פְּשָׁתִים בְּיָדוֹ וְקָנָה הַמְּדָה וְהוּא עֹמֵד בְּשַׁעַר. אֵת זֶה רָאָה יְחֻזְקָאֵל בְּאוֹתוֹ מִרְאֵה הַנְּבוּאָה, וְזֶהוּ אִישׁ, שֶׁהוּא שְׁלִיחַ בְּאוֹתָם לְבוֹשִׁים.

וְכַאֲן לֹא אָמַר אֵלָא רַק אִישׁ, וְלֹא אָמַר אִישׁ לְבוֹשׁ הַבְּדִים. אֵלָא בְּשֻׁעָה שְׁעֻשָׁה שְׁלִיחוֹת לְעֻשׂוֹת דִּין אוֹ לְהִרְאוֹת דִּין - נִקְרָא לְבוֹשׁ הַבְּדִים. וּבְשֻׁעָה שְׁלֹא בֵּא לְכַף - הַשְׁתַּנָּה לְגוֹן אַחֵר. כְּפִי שְׁלִיחוֹתוֹ - כֶּף שׁוֹנֵה הַמְּרָאָה שְׁלוֹ בְּאוֹתָם לְבוֹשִׁים וְהַשְׁתַּנָּה מִלְּבוֹשִׁים לְלְבוֹשִׁים, מִשׁוּם שֶׁהוּא תְּמִיד בְּצַד שְׂמָאל, וְכַמָּה גִּוְנִים הֵם שֶׁמְחַלְבֵּשׁ בָּהֶם, וְכָל אוֹתָם שְׂבָאִים מִן הַצַּד שְׁלוֹ.

מִרְאֵהוּ כְּמִרְאֵה נְחֹשֶׁת - פֶּאֶן מִתְלַבֵּשׁ בְּאוֹתוֹ לְבוֹשׁ שֶׁהֵם טוֹרֵי נְחֹשֶׁת, שְׁנִקְרָאִים הָרִי נְחֹשֶׁת, וְזֶה הִבִּיא מְדָה לְעֻשׂוֹת מְדִידָה. זֶה (קְנֵה הַמְּדָה) אֵינּוּ הַנִּיּוֹץ הַקָּשָׁה הַנְּעֻלָּם וְהַנְּגוּוֹ, אֵלָא מִשֵּׁם יוֹצֵא הַקְּנֵה הַזֶּה לְמַטָּה, שְׁנִגְשֵׁם מִתּוֹךְ אוֹר שְׁנִשְׂאָר מִהַנִּיּוֹץ הַקָּשָׁה, כְּשֶׁמְסַתְּלַק לְמַעְלָה וְנִחְקַק תּוֹךְ הַסְּפִיר שְׁנוּצֵץ וְלֹא נוֹדַע. וְעַל כֵּן אוֹתוֹ קָנָה הַמְּדָה עוֹמֵד בְּמִדְּוֵת הַמְּדָה שְׁעוֹמֵדֵת לְמַטָּה.

וְלַפְעָמָם קָנָה הַמְּדָה, וְלַפְעָמִים קוֹ הַמְּדָה, וְעַל זֶה פִּתִּיל וְקָנָה, וְהַכֵּל מְדָה לְעֻשׂוֹת מְדִידָה. (שם) כָּל הַמְּדִידוֹת שֶׁל יְחֻזְקָאֵל הָיוּ בְּאוֹתוֹ קָנָה הַמְּדָה, וּבְמַעֲשֵׂה הַמְּשַׁפֵּן הַכֵּל הָיָה בְּקוֹ הַמְּדָה.

בְּכֹלֵא, לְמַהוּי אִיהוּ מֵאֲנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵרְעֵי בֵּיה, וְהָא אוּקְמוּהָ, דְכַתִּיב, (ישעיה נב) וְאֵת דָּבָא וְשִׁפְל רִוּחַ. הַשְׁתָּא אֲנָא אֶפְתַּח בְּרִישָׁא.

פִּתַּח וְאָמַר, (יחזקאל מ) וַיָּבִיֵא אוֹתִי שָׁמָּה וְהִנֵּה אִישׁ מִרְאֵהוּ כְּמִרְאֵה נְחֹשֶׁת וּפְתִיל פְּשָׁתִים בְּיָדוֹ וְקָנָה הַמְּדָה וְהוּא עוֹמֵד בְּשַׁעַר. הָאִישׁ חָמָא לִיּה יְחֻזְקָאֵל, בְּהִהוּא חִיזוּ דְנְבוּאָה, וְהָאִישׁ אִיהוּ אִישׁ, דְּאִיהוּ שְׁלִיחָא בְּאֵינוֹן לְבוֹשִׁין.

וְהָבֵא לָא אָמַר אֵלָא אִישׁ, וְלֹא אָמַר אִישׁ לְבוֹשׁ הַבְּדִים. אֵלָא, בְּשַׁעֲתָא דְעָבִיד שְׁלִיחוֹתָא לְמַעַבְד דִּינָא, אוֹ לְאַחֲזָאָה דִּינָא, אֶקְרִי לְבוֹשׁ הַבְּדִים. וּבְשַׁעֲתָא דְלֹא אֶתִי לְהַכִּי, אֶשְׁתַּנִּי לְגוֹנוֹנָא אַחֲרָא, כְּפּוּם שְׁלִיחוֹתָא, הַכִּי שְׁנֵי חִיזוּ דִּילִיָּה בְּאֵינוֹן לְבוֹשִׁין, וְאֶשְׁתַּנִּי מִלְּבוֹשִׁין לְלְבוֹשִׁין, בְּגִין דְּאִיהוּ תְּדִיר בְּסִטְר שְׂמָאלָא, וְכַמָּה גּוֹוִינִין אֵינוֹן דְּאֶתְלַבֵּשׁ בְּהוּ, וְכָל אֵינוֹן דְּאֶתְיִין מִסְטְרִיָּה.

מִרְאֵהוּ כְּמִרְאֵה נְחֹשֶׁת, הָכָא אֶתְלַבֵּשׁ בְּהִהוּא לְבוֹשָׁא דְאֵינוֹן טוֹרֵי נְחֹשֶׁת, דְּאֶקְרוּן (זכריה ו) הָרִי נְחֹשֶׁת. וְדָא אֵייתִי מְדִידוֹ, לְמַעַבְד מִשְׁחָתָא. הָאִישׁ (קְנֵה הַמְּדָה) לָאוּ אִיהוּ בּוֹצִינָא דְקַרְדִּינוֹתָא דְטְמִיר וְגַנְיָז, אֵלָא מִתְמָן נִפְקַת הָאִישׁ קָנָה לְתַתָּא, דְּאֶתְגְּלִיד מִגּוֹ נְהִירוֹ דְּאֶשְׁתַּבִּיק מִבוֹצִינָא דְקַרְדִּינוֹתָא, כִּד אֶסְתַּלְקַת לְעִילָא, וְאֶתְגְּלַפְת גּוֹ סְפִירוֹ דְנִצְיִין וְלֹא אֶתִיידַע. וְעַל דָּא, הִהוּא קָנָה הַמְּדָה אִיהוּ קִיּוּמָא בְּמִדְּוֵת דְּמִשְׁחָתָא, דְּקִיּוּמָא לְתַתָּא.

וְלִזְמַנִּין קָנָה הַמְּדָה, וְלִזְמַנִּין קוֹ הַמְּדָה, וְעַל דָּא פִּתִּיל וְקָנָה, וְכֹלֵא מִשְׁחָתָא לְמַעַבְד מְדִידוֹ, (הַתָּם) כָּל מְדִידוֹ דִּיחֻזְקָאֵל, אִיהוּ הָוָה בְּהִהוּא קָנָה הַמְּדָה, וּבְעוֹבְדָא דְמִשְׁפָּנָא כֹּלֵא הָוָה בְּקוֹ הַמְּדָה.

במשכן, באותה מדידה שלמטה, שהיא קו המדה, כמו שאותו הפתיל, שכשמתחיל להתפשט, בכל אמה קשר אחד, ובאותה מדה מודד, ונקרא אמה. ומשום כך, (שמות כו) שמנה ועשרים באמה, שזה ארץ, ורחב ארבע באמה, ולא כתוב ארבע אמות, משום שאמה היה מודד לכל צד. וזה יוצא מסוד המאור העליון, שהמדידה של זה למטה, מהמדידה הזו שלמעלה נמצאת. המדידה שלמטה קטנה אלה וחמש מאות צדדים, וכל צד וצד שנים עשר אלה אמות, ועל פן אמה אחת הולכת בכלן, ואותה אמה שזה מודד, מתפשט קו המדה ונתגלית עוד אמה ומודד, וכן בכל אותן מדידות. (שנים עשר אלה אמות מתפשט קו המדה ונתגלית אמה ומודד. וכן בכל אותן מדידות, ועל זה אמה אחת הולכת בכלם, והיא אמה שמודדת זה מודדת זה).

שמנה ועשרים באמה, הוא ארץ של אמה אחת, והרחב ארבע באותה אמה. נמצא אמה אחת שהיא שלשים ושנים שלשים. כמו שגאמר (ישעיה מ) וכל בשלש עפר הארץ, והם שלשים ושנים, פנגד שלשים ושנים שבילים שיוצאים מלמעלה.

ובאשר נעשית מדת הארץ במדידה הזו, היא ארבעה צדדים אותו הארץ. וכל צד שבע אמות, שלכך עולות אותן שבע אמות לארבעה צדדים בסוד של שבע, (מתחומים) שהם עשרים ושמנה שהם בארץ, משום ששבע הוא סוד עליון בכל. וכל אותם שלשים ושנים שבילים פלולים בשבע, בסוד השם הקדוש. ואם תאמר, הרי כתוב מדה אחת לכל הקריעת - ודאי שזה מדה אחת, אף על גב שהתפשטה אמה

בהוא מדידו דלתתא, דאיהו קו המדה, פגוונא דהוא פתיל, דכד שרי לאתפשטא, בכל אמה חד קשרא, ובהוא משחתא מדיד, ואקרי אמה. ובגין כך, שמנה ועשרים באמה, דדא הוא ארפא ופותיא ארבע באמה, ולא כתיב ארבע אמות, בגין דאמה מדיד לכל סטר.

והאי נפקא, מרזא דכונינא דלעילא, דמדידו דהאי לתתא מהאי מדידו דלעילא אשתכח. מדידו דלתתא זעיר, אלה וחמש מאה סטרין, וכל סטרא וסטרא תריסר אלפי אמין, ועל דא אמה חד אזיל בכלהו, וההוא אמה דמדיד דא, אתפשט קו משחתא ואתגלייא אמה ומדיד, וכן בכל אינון משחתא. (כ"א תריסר אלפי אמין אתפשט קו משחתא ואתגלייא אמה ומדיד וכן בכל אינון משחתא ועל דא אמה חד אזיל בכלהו ומהוא אמה דמדיד דא מדיד דא).

שמנה ועשרים באמה, איהו ארפא, דחד אמה, ופותיה ארבע בהוא אמה. אשתכח, אמה חד דאיהו תלתין ותריין שלשים. כמה דאת אמר (ישעיה מ) וכל בשלש עפר הארץ, ואינון תלתין ותריין, לקבל תלתין ותריין שבילין דנפקין מלעילא.

וכר אתעביד משחתא דארפא בהאי מדידו, איהו ארבע סטרין ההוא ארפא. וכל סטרא ז' אמין, דלהכי סלקן אינון שבעה אמין, לארבע סטרין, ברזא דשבע, (ס"א ומתחומין) דאינון תמניא ועשרים דאינון בארפא, בגין דשבע איהו רזא עלאה בכלא. וכל אינון תלתין ותריין שבילין פלילין בשבע, ברזא דשמא קדישא.

ואי תימא, הא כתיב מדה אחת לכל הקריעות. ודאי מדה אחת איהו, אף על גב

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר הזוהר הקדוש המהולק

מנוקד, עם לשון הקדש

ובו:

ספר הזוהר

זוהר חדש

תקוני הזוהר

המהלק ל-960 קונטרסים (ב-32 כרכים).
הלימוד מהולק לשנה אחת ולשלוש שנים.

בקרוב יופיע בעז"ה

באו וטלו חלק בזכות המיוחדת של

"סיום הזוהר"

ע"י לימוד 6 עמודים בלבד!

תוך מספר דקות (כ-7 דקות) הנך מסיים את הזוהר.

ותשאל כיצד?

התכנית ערוכה באופן של חלוקת הזוהר השלם,
הכולל 5760 עמודים ל-960 חוברות ("תתק"ס")

דהיינו 32 אריזות כשבכל אריזה יש 30 חוברות

ובכל חוברת 6 עמודים של דפים זוהר הקדוש (עם לשון הקודש).

וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו.
ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוהר"ק.

ירושלים: 02-6255789
בת ים: 052-6077914/054-9531936
טבריה: 050-4121015
צפת: 052-7150754/0504101341
עיר העתיקה: 054-2240932
צפון: 054-9788564
באר שבע: 08-6108605
תנ"ה: 09-8323442

"הרצים יצאו החפים"
כל הפועלים ומפעילים למען קירוב הגאולה יזכו
שמישה יראה באצבעו לכיונם ויאמר:
☞ "בזכותכם היגעת!" ☞
שליחו מצוה הרוצים לקנות את הסט ולדאוג להולקו באופן
מסודר ב-32 כרכים לבתי מוסד/ מדרש בערים, בשכונות,
במוטנבים, בישובים, בבסיסי צה"ל ובקהילות היהודיות בחו"ל
מומנים להתקשר: 0548-436784

סט הזוהר הקדוש המהולק-לכל ימי השנה

סיום הזוהר בכמה דקות
בבית המוסד/ המדרש- משבת, ובכל זמן.

כל כרך מהלק ל-30 איש,
וכך יוכלו לסיים כל הזוהר"ק
יחדיו כאיש אחד.

לתרומות ולהנצחות: 054-8436784

